

И възпѣта сладкогласно
отъ пѣвеца на цвѣтята,
който казва съ пѣсенъта си:
„Пролѣтка е първенката!“

3.

— Не е време да се хвалятъ
нито стари, нито млади
само съ гиздила, съ премѣни —
жарко Лѣто се обади.

Ако тъй е — и азъ мога! —
вие дветѣ погледнете
изъ полетата обширни
златний цвѣтъ на класоветѣ!...

Но салъ съ него се не хваля,
а и съ хлѣба — за човѣка
и за други живи твари,
що изхранва ги до вѣка!

4.

— Щомъ е тъй и азъ съмъ тука! —
рече баба имъ Есенка.
Вие трима винаги ме
все така държите въ сѣнка...

Но азъ съ мойтѣ хризантеми
нося сжщо аромати;
нося плодове съ товари —
зрѣли, сочни и мѣхнати,

що раздавамъ съ пълни шепи
и съсъ радостъ на децата.
Но съмъ скромна и не искамъ
да ви бжда първенката.

Чичо Стоянь